

[Titulní strana](#)[Novinky](#)[Archív](#)[Složení orgánů](#)[Členská základna](#)[Články a rozhovory](#)[Informace o akcích](#)[Fotogalerie](#)[Internetová televize](#)[Zastupitelské orgány](#)[PF 2011](#)[Stanoviska KSČM](#)[Volby do KZ 2008](#)[Volby do PS 2010](#)[Komunální volby 2010](#)[Doporučujeme](#)[Přečtěte si](#)[Pravda zleva](#)

Šťastný a veselý..., ale opravdu?

Vážení spoluobčané,

před několik dní jsme se bujarým silvestrovským veselím rozloučili s rokem 2009. Za velebného zvuku zvonů a burácení ohňostroju jsme si vzájemně přáli „Šťastný a veselý“ a aby ten nový rok byl lepší než ten předcházející. Na Nový rok jsme si vyslechli projev prezidenta republiky a následně se seznámili i s různými komentáři i názory – na projev i na to, co nás v letošním roce čeká. Optimismu bylo opravdu pomálu. Není to tak dávno, co nás jistý křesťanský a demokratický ministr ujišťoval, že se nás světová finanční krize netýká, že občané nemusí mít obavy. Jaký tedy byl ten rok 2009?

Na poplatky ve zdravotnických zařízeních jsme si už zvykli, sice nám stále vadí, ale hlasitě se už vyjadřují jen ti největší buřiči. Mnozí z nás pocítili, co znamená vyhazov ze zaměstnání a pocit bezmoci ve frontě na pracovních úřadech. Dnešní „demokraté“ by jim samozřejmě vysvětlili, že fronty na banány byly podstatně horší, ale my víme svoje. I prorežimní sdělovací prostředky nás informovaly o rostoucí míře nezaměstnanosti. A to běžný občan netuší, zda ve vykazovaných číslech jsou i ti, kteří jsou nezaměstnaní tak dlouho, že už ztratili nárok na podporu v nezaměstnanosti a jsou odkázáni na sociální dávky z obecních úřadů. Změna neschopné, resp. všehoschopné Topolánkovy vlády za úřednickou vládu Fischera (s malým politickým mandátem) nezměnila nic na hlubokém propadu státního rozpočtu. Průběžně jsme byli informováni, kolik každý z nás průměrně dluží. Kdo z nás si však něco půjčil, že je mu dnes podsouváno, že je velkým dlužníkem?

Pravicoví politici nejsou schopni překročit svůj stín a v době, kdy zásadní a velké zdroje příjmů státního rozpočtu „za hubičku“ či přímo zdarma rozdali do rukou údajně lépe hospodařících soukromníků, se zaměřili na úsporu tzv. mandatorních výdajů. A když se zaměřili na zvýšení příjmové stránky státního rozpočtu, tak to bylo tam, kde to nejvíce pocítí občané s nejnižšími příjmy. Ještě že nás s rostoucí intenzitou nutily sdělovací prostředky radovat se z dvacátého výročí znovunabytí údajné svobody a demokracie.

Co si však o tom myslí občané, to ukázal nejlépe vzpomínkový průvod, který měl být opakováním průvodu ze 17. listopadu 1989. Čtyřtisícový hlouček ani dost málo nepřipomínal statisícová shromáždění občanů s cinkajícími klíči ze závěru roku 1989. Že by lidé už vystřízlivěli? Nebo možná neví, co by vlastně měli oslavovat. A to si málokdo z nás uměl představit, jaký průvan v rodinném rozpočtu roku 2010 udělají vládní opatření. Jejich dopad na spotřebitelské ceny bude mírně, ale opravdu jen mírně využít podnikatelskou sférou k nenápadnému, ale o to výraznějšímu zdražování. Již na Nový rok to pocítili motoristé, Přesto, že nakupovali pohonné hmoty ze zásob roku 2009, tedy ty, které čerpací stanice nakoupily ještě za původní sazby daní, byly již od počátku skokově upraveny ceny nahoru. Rozdíl je bezplatným ziskem majitelů čerpacích stanic. Stát se okamžitě vyjádřil, že se s tím nedá nic dělat a že je vše v pořádku – vždyť jsme to zaplatili my, běžní občané, a o nás jde až těsně před volbami, jinak můžeme být většinou politiků jen a jen ukradení – alespoň nebudeme čerpat státní peníze na nemocenskou, sociální dávky, důchody a tak podobně. Zbude více na ministerstva – třeba na další etapu přezbrojování naší „kapesní“ miniarmády, na posílení válečných misí v daleké cizině, na nákup nového a předraženého zařízení pro ministerské kanceláře, o luxusních zahraničních automobilech ani nemluvě.

Toto vše jsou prakticky všeobecně známé skutečnosti. Lidé si je uvědomují a v hospodě u piva či jinde je patřičně komentují. Ano, máme svobodu slova, taky proč bychom ji neměli, když ta slova stejně nikdo neposlouchá. Můžeme si tedy říkat co chceme, nic tím nezměníme.

Jediná šance, jak dnes něco změnit, je vyjádřit svůj názor ve volbách. Poučme se z historie – proč asi naši předkové věnovali tolik úsilí, potu a krve na to, aby vybojovali všeobecné hlasovací právo? Abychom seděli doma na kanapi a nadávali na politiku při sledování stupidních televizních seriálů?

A když půjdeme volit – čekají nás letos volby sněmovní, volby do obecních zastupitelstev i ve třetině senátních obvodů – tak si dobře rozmysleme, komu dáme svůj hlas. Vzpomeňme si, kdo nám co sliboval a nesplnil a podle toho se zařídíme. Ale nevracejte se do daleké minulosti, vždyť volby nejsou o historii, ale o životě dnes a zítra. Nedávejme svůj hlas těm, kteří nám dnes a denně lžou, kteří způsobili, že dnes nemáme ani na ty tisíckrát hloupě připomínané banány. Koukněme se na život lidí v naší rodině i v blízkém okolí. Líbí se vám to či nelíbí – tak podle toho volte. Následně potom celé volební období sledujte, jak si vámi zvolení zastupitelé v politice vedou a dávejte jim svoji existenci najevo. Ať vědí, že volič existuje stále, nejen při volbách. Jen tak máme šanci udělat něco pro sebe, ale především pro naše děti.

Ve světle výše uvedených skutečností je téměř drzostí, přát vám šťastný a veselý nový rok, ale přesto – PF 2010.

